

ဝန်ရင်း

Read on the move

လရောင်ကျူးရင့်

ကောင်လေးတစ်ယောက်

ကောက်ရထားသည့်

လရောင်ကျူးရင့်

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ
မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ
မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

မိမိက သူ့မှာ နေထိုင်နေသူ

အခန်း (၁)

“ဖြန်း...”

ရေဗွက်ထဲကို ကားဖြတ်မောင်းတာ မြင်လိုက်သည် နှင့် ကိုယ်ဘယ်လိုအဖြစ်ဆိုးတော့မည်ကို သိလိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ ရှောင်ချိန်မရလိုက်ဘဲ ရေနီတွေ ကိုယ်တစ်ခြမ်းလုံးကို ဖျန်းခဲ ပြေးရိုက်သွား၏။

“သွားပြီ.... ဟိုကောင်လေး စိမ့်သွားပြီ...”

“ကားတွေကိုက လမ်းပေါ်က လူတွေကို နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်ချင်တာ...”

လှမ်းမြင်သည့် လူတချို့က အမြင်မတော်တဲ့ အတိုင်း ပြောသွားကြသည်။

ဒေါသနှင့် ရှက်စိတ်တွေမွန်ကာ ကိုယ်ပေါ်ကရေတွေကို တောက်ထုတ်ရင်း ခြုံတက်ခေါက်မိ၏။

“တောက်....”

ပြောင်မြောက်သည့် တက်ခေါက်သံက ကိုယ့်ဆီက မဟုတ်ဘဲ ပေါ်လာသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိလျှင်...

“ခုပဲ ရေဆေးလာတာကိုကွာ... ကျွတ်....”

ရေဗွက်ကို ဖြတ်မောင်းသွားသည့် ကားက ဒီနားမှာ ပဲရှိနေသေးကာ ကားထဲက ဆင်းလာပုံပေါ်သည့် လူက သူ့ကားသူ ဘေးကနေ ကုန်းကွ ငုံ့ကြည့်ရင်း ညည်းညူနေခြင်း...၊

“ဘယ်လိုသတ္တဝါတွေက လမ်းပေါ်မှာ ဒီလောက်ဗွက်ထအောင် ရေတွေဖျန်းထားတာလဲ.. တောက်...”

ကားက အဖြူရောင် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည် ။ လူကလည်း ခိုပြာရောင်ဖျော့ဖျော့ ကုတ်အင်္ကျီထပ်ဝတ်ထားပေမယ့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေ၏။

အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း ဖြူဝင်းသောအသားနှင့် မျက်မှန်နက်တပ်ထားတဲ့ ပုံက မင်းသားရှုံးလောက်ပေမယ့်....

“စိတ်ဓာတ်ကတော့ လောက်ကိုက်နေတာပဲ...”

သူ့ဘေးက စကားသံကြားမှ ကိုယ်တော်က လှည့်ကြည့်သည် ။

ခြူးကို မြင်ကာမှ မျက်မှန်ကို ချွတ်၍

“ဘာလဲ.... ငါ့ကို ပြောတာလား....”

“ဒီနားမှာ တခြားခွေးတစ်ကောင်ကောင် ရှိသေးလို့ လား....”

“ဘာ...ကွ....”

ဒေါသထန်သွားသည့် မျက်နှာနှင့် ခြူးရှေ့ကို ချက်ချင်းရောက်လာသည် ။

ပြီးတော့ ပေကျံနေတာတွေကို မြင်သွားကာ မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုတ်သွား၍

“မင်းက ဒါကြောင့် တင်းနေတာလား...”

“ခင်ဗျား မျက်နှာကြီးကို ထိုးပစ်ချင်လောက်အောင် တင်းနေတာ...၊
ဘယ်လိုလဲ...”

“အံ့မာ... မင်းက အကောင်သေးသေးနဲ့ ရင့်လှချေလား... မင်းကို ငါ
တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ...၊ ဒီရေဗွက်ကြောင့် ငါ့ကားကိုလည်း ကြည့်
ဦး...”

“ခင်ဗျားပဲ ကြည့်ပါ... ပေကျံကုန်တာကို အရမ်းခံစားနေရရင်
ခင်ဗျားအင်္ကျီတွေ ချွတ်ပြီး သုတ်ပေးလိုက်ဦး...”

အသံလေး အက်ရှုရှု.... လူလေးပိန်သွယ်သွယ်နှင့် ဒေါသက နည်းန
ည်းနောနောမဟုတ်...၊

ဒါပေမဲ့ ဂျင်းဘောင်ဘီနဲ့ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူကွက်လေးပေါ်က ညိုညစ်ည
စ် ရေစိုကွက်တွေကြောင့်

တုံ့ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည့် ဒေါသတွေက ရုတ်ခြည်း ကွယ်ပျောက်
လျက်....

“ဆော်ရီးကွာ... ငါမင်းကိုမြင်တယ်... ဒါပေမဲ့ ငါ့ကားက ပိုအရေးကြီး
နေတော့...”

“ဘာ.... ပြောတယ်...”

“နေစမ်းပါဦး... ဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲနဲ့ မင်းကလည်း ...”

“ခင်ဗျား လူတစ်ယောက်လုံးကို ကားတန်ဖိုးလောက်တောင်
အလေးမထားတာ ဘာကိုနားထောင်ရမှာ လဲ...”

“ မဟုတ်ဘူး လေ... ငါလည်း မင်းကို တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ...”

“တမင်မလုပ်တာ သိတယ်... တစ်ခါတည်း မောင်းထွက်သွားရင် ပြီးပြီ...။

တမင်ကားရပ်ပြီး လူကို စော်ကားတာက...”

“တမင် ကားရပ်ပြီး မင်းကို စော်ကားရလောက်အောင်လည်း ငါ့မှာ အချိန်တွေ ပိုလျှံမနေဘူး

ချာတိတ်...။ အခု ရှိုးပွဲတစ်ခုသွားမလို့ ... ပြီးရင် မော်ဒယ်လ်တွေနဲ့ ဒင်နာစားဖို့ ရှိတယ်..”

“အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးပဲ...”

“ငါ့ကိစ္စတွေ ပြောပြတာလေ... ဒါကြောင့် ဒီကားက အရမ်းအရေးကြီးနေတာ... ၊ မင်းကို လှည့်မကြည့်အားလောက်အောင် စိတ်ရှုပ်သွားတာက အခု ကားကို နီးစပ်ရာမှာ ရေဝင်ဆေးရဦးမယ်..”

ပြောရင်း အင်္ကျီအိတ်ထဲကို နှိုက်လိုက်သည် ။ ပြန်ထွက်လာတော့ ပိုက်ဆံအိတ်ပြားလေး ပါလာကာ..

“မင်းလည်း အရေးတကြီးသွားစရာရှိမှာ ပဲ.... အဲဒီတော့ ဒါတွေနဲ့ ပြဿနာရှိနေမယ်... တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ဝင်ပြီး ရှင်းပစ်လိုက်ကွာ...”

အိတ်ထဲက တစ်သောင်းတန်တွေ ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ ဘယ်နှစ်ရွက်မှန်းမသိ....။

“ရော့ အိုခေဇော်...”

လက်ထဲထိ ထည့်ပေးကာ ပခုံးကို ဖတ်ခနဲ ပုတ်လိုက်သေးသည် ။

ပြီးတော့ လှည့်ထွက်သွား၏။ ခြေ ပိုက်ဆံတွေကို ထောင်ကြည့်ကာ ဟွန့်ခနဲ မဲ့သည် ။

“ဒီမှာ ...”

မှန်ကို သွားပုတ်လိုက်တော့ သူက မှန်ချပြီး မေးဆတ်၏။

“ပြန်ယူသွား....”

ခြေ သူပိုက်ဆံတွေကို ကားထဲ ပြန်ပစ်ထည့်လိုက်ကာ....

“ခင်ဗျား မျက်နှာပေါ်မှာ ရိုးသားမှု တစ်စိုးတစ်စိလောက်လေး တွေ့လိုက်လို့ ဒီပိုက်ဆံကိစ္စကို မပြောတော့ဘူး...၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ရှေ့ဆက်ရမယ့်ဘဝခရီး ကောင်းကောင်း မှတ်သွားလိုက်ဦး... တစ်စုံတစ်ခု ကျူးလွန်မိတိုင်း ပိုက်ဆံပစ်ချထားပြီး ဖြေရှင်းတတ်တဲ့ ခင်ဗျားအကျင့်ကို ပြင်...”

“ဟား.... မင်း တကယ်ပွားတဲ့ ကောင်ပဲ.....”

“ဒုန်း...”

“ဟေး... မင်း...”

ကားကို လွှဲကန်သွားတာကတော့ နည်းနည်းလေးမှ သည်းမခံနိုင်...၊ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည့် စိတ်နှင့် တံခါးကို ဖွင့်ဆင်းလိုက်သည် ။
ဒါပေမဲ့ လမ်းပေါ်ကို ခြေတစ်ဖက်ချလိုက်တာနှင့် ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ရှေ့မဆက်ဖြစ်....၊

“တောက်... နေနှင့် ဦး ဂျစ်ပစီ ကြမ်းပိုးလေး”

“ဂျိမ်း...”

တံခါးကို ပြန်ဆောင့်ပိတ်ကာ တစ်ယောက်တည်း ကြိမ်းဝါးမိ၏။

ဒီနေ့ ထွက်လာခဲ့တဲ့ တစ်လျှောက်လုံး အဆင်မပြေပါလား...၊

အခန်း(၂)

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ပိတောက်ရယ်... တူမအရင်းဆိုပေမယ့်

ဟိုအရင်တည်းက ခြုံနဲ့ မေမေက ရင်နှီးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ...”

“အဲဒါက ဘာကြီး သွေးထိုးနေလို့ ပါ မေမေကလည်း ခြုံကဖြင့်
ဆွေမျိုးသိပ်မင်တာ..၊ သူ့ကိုယ်သူ တစ်ကောင်ကြွက် အထီးကျန်နေရတဲ့
အဖြစ်ကို ပျော်နေတယ် မှတ်လို့ လား....”

“ အဲဒါက သူ့စိတ်ထဲက ကိစ္စလေ....”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် မေမေ... အခု သူလာမယ်လို့ ပြောထားတာပဲ...၊

ရောက်လာရင် ကိုယ့်တူမပဲ မေမေရဲ့ ... သူ့စိမ်း အောက်ကျပြီး သိ
က္ခာကျရမှာ နဲ့ စာရင်

ကိုယ့်တူမကို ပြောရတာ ဘာဖြစ်လဲ...”

“ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လွယ်လေးရယ်...”

ဒေါ်ငုဝါသင်း မျက်နှာမသာမယာနှင့် စီးကရက် မီးညှိသည် ။ ပြီး
တော့ စီးကရက်ကို မှန်စားပွဲလေးပေါ် ဆောင့်ချကာ.....

“ငါတို့ က မောင်နှမရင်းတွေတောင်မှ အောက်ကျ ခယခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ အဲဒါက ဟိုတုန်းကလေ... အခု ကျသင့်ရင် ကျရမှာ ပဲကို....”

“နင်ကလည်း အရမ်းကို တိုက်တွန်းမနေစမ်းပါနဲ့ ပိတောက်ရယ်...
ခြုံကဖြင့် မိန်းမ မဟုတ်

ယောက်ျားမဟုတ်... ဘာမှန်းကိုမသိတဲ့ ဟာလေး... သူ့စိတ် ဘယ်
လောက်ပုတ်စပ်နေမလဲ နင်သိလို့ လား..”

ဝတ်မှုရည်က လက်သည်းနီဆိုးနေရင်း မော့မကြည့်ဘဲ ပြောနေသ
ည် ။ အလှအပဆို ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး အသေအလဲပြင်သည် ။ မိ
တ်ကပ် အဝတ်အစားနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ဘယ်
လောက်ဈေးကြီးကြီး....၊

“ဟဲ့ ခြေသည်းနီလေး ဖျက်ခိုင်းတာ ကြာလိုက်တာ ကဲကဲ ရယ်....

ဪ... ပြောလိုက်တာနဲ့ ဇွတ်ကြီးလုပ်ပြန်ပြီ... အား... နားတယ်...
သိပ်မဖိနဲ့ လေ...၊ ငါခေါက်ထည့်လိုက်ရ..”

“တစ်ယောက်တည်းနဲ့ အပေါ်က လက်သည်းနီဆိုးတာရော... အော
က်က ခြေသည်းဖျက်ပေးနေတာရော ရှုပ်ယှက်ကိုခတ်နေတာပဲ မှုရယ်...
.”

နားမခံသာလွန်းတော့ ဒေါငုဝါသင်း ညည်းညူလိုက်တော့သည် ။

“မေမေ ခဏလေး အိမ်မှာ နားတာ နားအေးပါအေး နေပါရစေ...၊

“နံကလည်း နံသေးတယ် လက်သည်းနီနဲ့ကြီးက ...၊ သွား..... အခန်း
ထဲ သွားဆိုး...”

“ဟာ... မေမေကလည်း အခန်းထဲ မသွားချင်ပါဘူး.... ခြုံ လာမယ်
ဆိုလို့

တမင်စောင့်နေတာ...”

“တွေ့လား.. ခုနကပဲ ပုတ်တယ် စပ်တယ် သူပဲပြောပြီးတော့....”

ပိတောက်က နှာခေါင်းရှုံ့ကဲ့ရဲ့ ၏။ ဝတ်မှုက လက်ငါးချောင်းကို ဖြန့်ကားပြီး ထောင်ကြည့်နေရင်း မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လာကာ....

“ငါ့ကိုလား...”

“ဟုတ်တယ်လေ....နင်ပဲ ပြောတာ...”

“ခုရော ငါက ခြုံလာရင် ပန်းကုံးစွပ်ကြိုပုံမယ် ပြောနေလို့ လား...၊
ငယ်ငယ်က မတွေ့ဖြစ်ကြတာမို့လို့ ဘယ်လိုပုံဖြစ်နေပြီလဲ ကြည့်ချင်ရုံပဲ....”

“ဟိုမကျ ဒီမကျ ပုံစံမှန်း သိတယ်ဆိုပြီးတော့...”

“ငယ်ငယ်ကလေ... ခုတော့ မိန်းမပီပီသသလေး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့...၊ အဲဒါကိုသိချင်တာ..”

“ငါကတော့ ခြုံ ဘယ်လောက်သုံးနိုင်မလဲဆိုတာပဲ သိချင်တာ...၊

သူက ဘာကြီးဘက်က အမွေတွေပါ ရထားတာ.. ပြီးတော့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး...

ပြီးတော့ မှုတို့လို ပိုက်ဆံကုန်ပေါက်တွေလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ..၊ တော်တော်ချမ်းသာမှာ သေချာတယ်..”

“နောက်ထပ် ပြီးတော့တွေ ကျန်သေးလား...”

မှုက ရွဲ့မေးသည် ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အသက်လည်း နှစ်နှစ်ပဲကွာသည် ။ ခုကျတော့ အရွယ်တွေက အမြွှာတွေလို မတိမ်းမယိမ်းတွေ ဖြစ်နေခဲ့လျက် ပြောကြတော့လည်း နင်နဲ့ ငါနဲ့ ...၊

“တော်ကြစမ်းပါအေ... ဟိုကလည်း ညည်းတို့ ဆီကို လာမယ်မထင်

ပါဘူး...”

မလာဘူးလို့ လည်း ဒေါ်ငဝါသင်း တွက်ပြီးသားပါ...။ သူမတို့ မှာ မောင်နှမသုံးယောက်ရှိသည် ။ အစ်ကိုအကြီးဆုံးက ခုချိန်ထိ လူပျိုကြီးဖြစ်ကာ ခြုံရဲ့ ဖေဖေက မောင်အငယ်ဆုံး....။

သူမက အလတ်ပေမယ့် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်မှာ တည်းက ချစ်ဦးသူ နဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးခဲ့ဖူးသည် ။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေ စစ်ခင်းကြပြီး ကိုယ့် ကလေး ကိုယ်ပြန်သိမ်းကြတော့ သူမတို့ သုံးလပဲပေါင်းခဲ့ရသည် ။ သစ် ရွက်လှုပ်တာကိုကြည့်ပြီး ရင်ခုန်တဲ့ အရွယ်တော့ မဟုတ်ပေမယ့်... ထိုစဉ်တုန်းက အရူးအမူးချစ်ခဲ့ဖူးသလို ကွဲသွားကြတော့လည်း အသည်းကွဲရ ငိုခဲ့ရတာ ခဏလေး...။

သမီးတို့ အဖေနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တော့လည်း လူကြီးသဘောတူလို့ ယူခဲ့ ရသည် ဆိုသည့် အခွင့်အရေးကို အရယူကာ ဒေါ်ငဝါသင်းတို့ အသေအ ကျေ ဆိုးခဲ့သည် ။

ခြုံဖေဖေကလည်း အငယ်ဆုံးပေမယ့် မိဘစကားနားထောင်သလို အိမ်ထောင့်တာဝန်လည်း ကျေခဲ့၏။ ကိုကြီးကလည်း သူ့ညီကိုတော့ သည်းသည်းလှုပ် ချစ်မြတ်နိုး.... ကိုယ့်ကိုတော့ သူ့ညီမ မဟုတ်သလိုပင်...။

“နင့်ကြောင့် ငါတို့ မိသားစုတွေ သိက္ခာကျ အရှက်ရကြတယ်...။ ခုချိန်ထိလည်း မလိမ္မာဘူး.. နင်မွေးထားတဲ့ ကလေးတွေကို နင်ဘယ်လိုဆုံး မမလဲ ငှ...” တဲ့ ...။

ကိုကြီး သူမကိုပြောတာ ဒီလိုစိတ်ပျက်စကားတွေသာ ဖြစ်ခဲ့သည် ။ ထို့ပြင် ယောက်ဖဖြစ်သူကိုတော့ သည်းခံမြတ်နိုးသူကြီးအဖြစ် အမှတ် တွေပေး... လေးစားချစ်ခင်နေခဲ့လျက် ကိုယ့်ကိုကျတော့ နင့်လောက်ဆိုး တာ နင်ပဲရှိတယ်တဲ့ ...။

ဒါတွေကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ကိုယ့်အိမ် စီးပွားရေးပျက်တာရော... ကိုယ့်ဘာတွေ လိုအပ်နေတယ်ဆိုတာရော.... ဘာကိုမှ ကိုကြီးတို့ ကို အသိမပေးချင်...၊

မောင်လေးတို့ ဇနီးမောင်နှံ ဆုံးသွားကြတော့ ပိုဆိုးသွား၏။

မောင်လေးက တော်ရုံဆို ပြောဆိုကောင်းသေးသည် ... ကိုကြီးလောက်

ရက်စက်ပြတ်တောက်စွာ နေခဲ့သူမဟုတ်...၊

မောင်လေးတို့ မရှိတော့ကာမှ သူမရဲ့ စီးပွားရေးကလည်း ဘယ်လိုမှ ကို အဖတ်ဆည်မရတော့တာ ကံကြမ္မာက ဘယ်လိုကကြိုးတွေ ဆင်ချင်တာလဲ...၊

“တင်း....တောင်....”

“ဟော...”

အတွေးတွေလွန်နေသည့် ဒေါ်ငဝါသင်း ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ လက်ထဲက စီးကရက်ကိုပါ ခွက်ထဲထည့်ပြီး ဖိချေပစ်လိုက်၏။

“တွေ့လား... လာပြီ...”

“ကိုကိုနေမှာ ပေါ့...”

“ကိုကို ဒီအချိန် ဘယ်တုန်းက ပြန်ဖူးလို့ လဲ...”

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညနေ ခြောက်နာရီ...၊

“တင်း...တောင်....”

“ဟဲ့ တံခါးဖွင့်ခိုင်း လိုက်လေ..”

“ကဲ....ကဲ သွားဖွင့်လိုက်...”

“ဟုတ်...”

ဧည့်ခန်းမှာ ထင်သလို မှီလဲထိုင်နေကြရင်းကနေ ပုံစံတွေ ဟိုလိုဒီလို ပြောင်းကုန်ကြတာ ချက်ချင်း..၊

“အံ့မယ်... ဧည့်ခန်းမှာ လူတွေစုံလို့ ပါလား...”

အိမ်ထဲကို လှမ်းဝင်လာတာက ဇေ...၊

“ဟာ...ဟာ...”

ပိတောက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဝတ်မှုက ပခုံးလေးတွန့်၍ လှောင်ရယ်သည် ။

ဇေက မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး...

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ...”

“ကိုကိုက စောစောစီးစီးပါလား...”

“အံ့မာ... ငါမေးတာ မဖြေဘဲနဲ့ ပြန်မေးနေသေးတယ်...”

“မေးမှာ ပေါ့... ကိုကို ပြန်လာလို့ ပိတောက် အလှောင်ခံရတာ...”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ...”

အိမ်ထဲကို ခြေလှမ်းပြီးမှ ဇေက ပြန်လှည့်မေး၏။ ဝတ်မှုက ခြေသည်းနီဆိုးနေရင်း ရယ်ကာ...

“ခြူးကို ခေါ်ထားတယ်လေ ကိုကိုရယ်... အဲဒါကို မျှော်နေတာ...”

“ခြူး.....”

“ဟုတ်တယ်... လာမယ်လို့ တော့ ပြောတာပဲ...”

“ဘာလဲ... ပိုက်ဆံချေးမလို့ လား...”

“အစစ်ပေါ့...”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးကို ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးက မိခင်ဖြစ်သူ
ထံ ရောက်သွားကာ..

“မေမေလည်း မေမေ့သမီးတွေကို တော်တော်အလိုလိုက်တယ်နော်..
. ကြာရင် အိမ်ပေါင်ရလိမ့်မယ်...”

“ဟဲ့... ဪ... ဖွ ဟဲ့... လွဲပါစေ... ဖယ်ပါစေ...”

“လွဲဖို့ ဖယ်ဖို့ က ကိုယ့်လက်နဲ့ ကိုယ့်ခေါင်းနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လွှဲမှ ဖယ်မှ
ရတာ.... ထိုင်ဆုတောင်းနေတိုင်း မရဘူး...”

ဇေက စကားလုံး အကြီးကြီးတွေ ပြောရင်း ညီမတွေကို ငဲ့ကြည့်ကာ.
...

“ကံတရားကို ရီမုကွန်ထရိုးနဲ့ လိုသလို သွားခိုင်းလို့ ရမယ်မထင်နဲ့ ...
၊ မေမေ့သမီးတွေ

တကယ်မလွယ်တာ...”

“ကိုကိုနော်.. သူ့ကျတော့ လူတော်လူကောင်း ကျနေတာပဲ.....

မပြောချင်လို့ ...”

“အံ့မာ... ပြောစမ်းပါ...”

အထဲဝင်မယ် ပြင်လိုက်... ဇေ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားပြီး
စကားလှည့်ပြောလိုက်နှင့်

စကားနိုင်လုကြခြင်းသို့ ရောက်လေသည် ။

“ဒီမှာ ငါက ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ ကိုယ်သုံးတာ.... မေမေ့ဆီက...”

“လုံးဝ မတောင်းဘူးလား.. ပြော....”

“မကင်းရာ မကင်းကြောင်းပဲ ရှိတာ....”

“လိုရင်းက ဒါပဲ....”

“ဒီမှာ နော် .. ဒီအိမ်မှာ ဖေဖေကလွဲရင် အပြစ်ကင်းတာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး..”

ပိတောက်က နှုတ်ခမ်းပါးလျှာပါးနှင့် ပက်ခနဲ ဝင်ပြောသည် ။

ဝတ်မှုက ခေါင်းညိတ်၍

“ဖေဖေကတောင် အသက်တော်တော်ကြီးနေလို့ ဖြစ်မှာ ...”

“ မဟုတ်ဘူး ... နှလုံးရောဂါဖြစ်နေလို့ ...”

“ကြည့်စမ်း...၊ နင်တို့ ဖေဖေကိုတောင် ချန်မထားဘူး..”

“အရှိအတိုင်း ပြောတာလေ ကိုကိုရဲ့ .. မေမေကလည်း ဝိုင်းကောင်းရင် ထိုင်ရာမထဘဲ ...

လူကြီးတွေပြောတာ ကြားဖူးသေးတယ်..၊ အရက်သမား ဘယ်လောက်ချိုးကပ်အောင် သောက်သောက် လမ်းဘေးရောက်ရင် သူ့တစ်ယောက်ပဲတဲ့ ... လောင်းကစားသမားကတော့ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ မိသားစုလိုက် လမ်းဘေး..”

“တိတ်စမ်း.. တိတ်စမ်း..၊ အောင်မယ်လေး မအေကိုများ ...”

ဒေါ်ငုဝါသင်း ဒါကျတော့ မခံနိုင်...၊

“မေမေကလည်း သမီးတွေက လူငယ်မို့ မိုက်သလို မိဘဖြစ်သွားတို

င်းလည်း ...”

“တော်တော့...”

ဘယ်စကားကိုမှ အဆုံးသက်ခွင့် မပေးနိုင်ဘဲ ဒေါ်ငုဝါသင်းအော်ပစ်သည်။

ကိုကြီးပြောတာ ဟုတ်ပါလားလို့ တွေးမိပြီး ကြေကွဲခြင်းနှင့် ဒွန်တွဲသော ဒေါသတွေလည်း ဖြစ်၏။

“မိဘကို အပြစ်ပြန်ထောက်နိုင်တာကိုများ ခေတ်မီတယ်လို့ ထင်နေကြသလားဟင်... ညည်းတို့ ကိုယ် ညည်းတို့ နိုင်ငံကြီးသား ပီသ နေတယ်ပေါ့...”

“မေမေကလည်း ဒါလေးပြောတာကို...”

“မပြောနဲ့ ... ငါ့အခွင့်အရေးနဲ့ ငါဘာလုပ်လုပ်...၊ ငါဘာဖြစ်နေနေ... ဒါပေမဲ့ ညည်းတို့ ကို

အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး...၊ တားစရာရှိရင် တားရမှာ ပဲ.. ဆုံးမစရာတွေရင်လည်း ဆုံးမမယ်..”

“ဟား...ဟား....ဟား...”

ဖြစ်ကြပြီဆိုသည့် မျက်နှာနှင့် လက်ကာပြရင်း ဇေ က ရယ်မောသွားသည်။

ထိုနေ့ကတော့ မျှော်နေခဲ့ကြသည့် ခြုံက ပေါ်မလာခဲ့ပေ...၊

ဧည့်ခန်းမှာ လူစု၍ စောင့်နေကြရင်း အချိန်တွေသာ ကုန်သွားခဲ့ပြီး...

.

“ဒုက္ခပါပဲ... ပိုက်ဆံလိုနေပါတယ်ဆိုမှ”

“အေးလေ...”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ညည်းယူရင်း တက်ခေါက်သွားကြသည်။ ။

ဘာကိုစိတ်တိုနေမှန်းတော့ မသိ...၊

★

အခန်း(၃)

“ဟော...”

“ဪ... နင်က ခြုံလား...”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဖုန်းကိုယ်စီကိုင်ရင်း ထွက်လာကြကာမှ မေမေ
နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်

ရပ်နေကြသည့် ခြုံကို တွေ့သွားသည်။ သူမ ခုမှ ရောက်လာပုံရှိကာ
ထိုင်ထောင် မထိုင်ရသေးပေ...။

“ဟုတ်တယ် သမီးရေ ... ကြည့်ပါဦး... ခြုံက ဘာမှ ကိုမပြောင်းလဲ
ဘူးနော်... ပါးရိုးလေးတွေ

မို့နေတာရော... ပါးတွေရဲနေတာရော ဟိုတုန်းက အတိုင်းပဲ...”

“ဟုတ်ပါတယ်... ခြောက်မှန်းစိုမှန်း မသိတဲ့ ပုံစံလေးရောပဲ...”

“ဟဲ့...”

“ဪ... အရင်အတိုင်းပဲလို့ ...”

“စိတ်မဆိုးနဲ့ နော် ခြုံ.. ငါတို့ က ချစ်လို့ စတာ..”

သားအမိသုံးယောက်ရဲ့ မျက်နှာတွေကိုကြည့်ပြီး ခြုံက ပြုံးရုံပဲပြုံးသ
ည်။ စိတ်ဆိုးသွားတာလား...သည်းခံတတ်သည့် ပုံစံလား... ၊ သူမအပြုံး
မှာ ဘာမှ ရှာလို့ မရ...။

“ထိုင်လေ သမီးလေး...၊

“ထိုင်လေဟာ... ဘာလဲ... ငါတို့ ကို စိမ်းနေတာလား..”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော်လည်း မလတ်တို့ ကို ခုမှ ပြန်တွေ့ရလို့ ကြည့်နေမိတာပါ...”

“ဟုတ်လား...၊ ဘယ်လိုလဲ ... ငါတို့ ပုံစံ”

“နှစ်ယောက်စလုံး လှတယ်..”

“ဟေ့အေး... ငါက ပိုလှတာ...”

“အပိုတွေပြောနေတာ ... လူတိုင်းပြောတယ် သိလား... ပီတောက်က အရမ်းပိန်လွန်းတယ်.. ဝတ်မှုန်က အနေတော်လေးတဲ့ ... အဟွန်း...”

“ကဲ... တော်ကြစမ်း...၊ ခြုံ အတွက် တစ်ခုခု လုပ်ခိုင်းလိုက်...”

“ကဲကဲ ရေ...”

“ လာပြီ မမ...”

“ခြုံ ဘာစားမလဲ..ကြိုက်တာ ပြော...”

“ဘာမှ မစားတော့ပါဘူး.. ကျွန်တော်က ဧည့်သည် မှ မဟုတ်တာ...”

“ဪ... ခဏလာလည်တာ ဧည့်သည် ပဲပေါ့... ပြောပါ အားမနာပါနဲ့ ...”

“ကျွန်တော် ခဏ လာလည်တာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ဟင်..”

“ဘယ်လို...”

ရေပက်မဝင်အောင် ပြောနေခဲ့သည့် စကားသံတွေ တိခနဲ တိတ်ကျ

သွားသည်။ ။ ပြီးတော့

အံ့ဩပြုံးကျယ်သွားသည့် မျက်လုံးတွေ အသံတိတ်ဆုံသွားကြ၏။
ပြီးမှ

“ဘယ်လို ခြုံ... ပြန်ပြောပါဦး...”

ဒေါ်ငုဝါသင်းက ထပ်မေးသည်။ ။ ပိတောက်နဲ့ ဝတ်မှုတို့ ရဲ့ အကြည့်
တွေကတော့ သာမန်ကာလို့ကာ

မဟုတ်တော့ဘဲ ကိုယ်တိုင်းယူမည့် ဒီဇိုင်းနာကဲ့သို့ ခြုံ ကိုယ်ပေါ်မှာ
ပိုက်စိပ်တိုက်၍ တစ်ထစ်ချင်း...

“ကျွန်တော့်ကို ဘာကြီး စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်က နှင်ချလိုက်တာ...”

“ဟော့တော်...”

“ဘုရားရေ..”

“အင်း ဒီအဆင့်ကို မြင်တည်းက တစ်ခုခုတော့ ခံစားမိသား...

ဝတ်မှုက ရေရွတ်ရင်း တက်ကြွစွာ ထောင်မတ်ထားသည့် ကိုယ်က
ဆိုဖာမှာ ပက်ခနဲ မှီသွား၏။ ပိတောက်ကတော့ နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပွပွနှင့်
မျက်နှာလွှဲ၍

“အဲဒါပဲ နေမှာ ပေါ့.... အကုသိုလ်ဝင်ပြီဆို အဖော်နဲ့ အပေါင်းအလုံး
လိုက် အရင်းလိုက်ဝင်တယ်ဆိုတာ...”

“သမီးတို့ တိတ်တိတ်နေစမ်း.. ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ...”

“ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြောတာပါ... ဟွန့်...”

ဒေါ်ငုဝါသင်းက သမီးတွေကို မျက်ရိပ်ပြပြီးမှ ရှေ့ပြန်လှည့်သည်။ ။
ပြီးတော့ ခြုံကို စုန်ချီဆန်ချီ ကြည့်၍ ...

“ကြီးမေက အံ့ဩလို့ ပါ... သမီးက လက်ဗလာ ခြေဗလာရောက်လာ တော့...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ.. ဘဘက အရမ်းစိတ်ဆိုးပြီး ဘာတစ်ခုမှ မယူဘဲ ဒီတိုင်းဆင်းသွားခိုင်းတာ...”

“အင်း... ကိုကြီးက စည်းကမ်းနဲ့ ပတ်သက်၍ ပြတ်သားတာတော့ မှ နံတယ်.. ဒါပေမဲ့ သမီးကို

သူ့အရမ်းချစ်တာပဲ... ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီတိုင်းနှင်ချလိုက်တယ်ဆိုတာက

“သူ ဘာအပြစ်တွေ လုပ်လိုက်သလဲမှ မသိတာ.. မေမေ့တူမကို မေးလည်း ကြည့်ပါဦး..”

ပိတောက်က မေးဆတ်ပြောကာ ခြုံနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ မျက်နှာလေး မော့ပစ်ပြီးမှ တစ်ဖက်လှည့်၏။

“ဟုတ်လား ခြုံ... ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ ပြောပါဦး...”

“ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းတွေကို ပိုက်ဆံတွေ ချေငှားထောက်ပံ့နေလို့ ..”

“ဘာ...”

“အောင်မလေး ကြားရတာ နားကလောလိုက်တာဟယ်...”

“အေးလေ.. နင် တကယ်လွန်လွန်းလို့ နေမှာ ပေါ့..... သူငယ်ချင်းချင်း မကင်းကြတာလောက်နဲ့ တော့ ဘဘ ဒီလောက်ထိ စိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်ပါဘူး..”

ပိတောက်တို့ က ပြောပြီဆို တက်ညီလက်ညီ..၊

ခြုံ ဝင်လာကာစက မျက်နှာတွေလည်း မဟုတ်တော့ဘဲ မျက်တောင်
ဖျားတွေ စင်းကြည့်လိုက်...မဲ့ရွဲ့မျက်နှာလွှဲလိုက်...၊

“အင်း...”

ဒေါ်ငုဝါသင်းကတော့ လူကြီးမို့ မျက်နှာပျက်နေပေမယ့် ထိန်းထိန်း
သိမ်းသိမ်း...၊

“ပြောပါဦး... ဘယ်လောက်တောင် လုပ်လိုက်လို့ လဲ...”

ခြုံ က သူတို့ အခြေအနေတွေကို အကဲခတ်မိနေကာ ပြောဖို့ စကား
ကို မရဲတရဲ ဖြစ်နေခဲ့၏။

ဝတ်မှုက မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ကာ...

“ပြောမှာ သာ ပြောစမ်းပါ... ဘာဘက ငါတို့ နဲ့ အဆက်သွယ်မရှိတဲ့
လူမှ မဟုတ်တာ..၊ ခု ဖုန်းဆက်မေးရင် ခုရတယ်...”

“တစ်ခါ နှစ်ခါတည်း မဟုတ်တော့ ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိလို့ ပါ...”

“ဒါပေါ့ ... တစ်ခါ နှစ်ခါ အပြစ်လုပ်ရုံနဲ့ တော့ ဘာဘက အပြစ်ပေးမှာ
မဟုတ်ပါဘူး... လွန်လွန်းလို့ သာ ထိုက်တန်တဲ့ အပြစ်ပေးတာ ...”

ဝိတောက်က ဟွန်းခနဲ မဲ့လိုက်ပြီး နေရာမှ ထရပ်၏။

“ငါတို့ ကတော့ အကျိုးမရှိတဲ့ စကားပြောပြီး အချိန်ကုန်မခံတော့
ဘူး... ခိုးပြီ...”

အပြောနှင့် အတူ ဖုန်းပြန်ဖွင့်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားတော့သ
ည် ။

“ကဲပါ မေမေရယ်... သူ ဘယ်လောက်သုံးဖြုန်းလာသလဲ မေးမနေပါ
နဲ့ .. အခု ဒီမှာ

သူနေမယ်ပြောနေပြီ...။ မေမေ လက်ခံမှာ လား လက်မခံဘူးလား...
အဲဒါပဲ ပြောလိုက်..”

“ဟဲ့..ဪ...”

ကြီးဒေါ်အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးဖြစ်လျက်နဲ့ ကိုယ့်ဆီရောက်လာတဲ့
တူမကို ဘယ်လိုလုပ်

ပြန်နှင်ထုတ်ရမလဲ...။

ကိုယ်က နှင်လွှတ်ချင်ရင်တောင် ကိုကြီးမျက်နှာရှိသေးသည် ၊ ပြီး
တော့ မောင်လေးရှိတုန်းကလည်း သူမတို့ မိသားစုအပေါ် ကျေးဇူးပြုခဲ့
တာတွေ အများကြီးရှိခဲ့တာ...။ ဒီကောင်မလေးလည်း သူ့အဖေနဲ့ ဒီအိမ်
အတုံ့အလှည့်တွေရှိတာပဲဆိုပြီး လာရဲတာမဖြစ်နိုင်ဘူးလား...။

ဒေါ်ငဝါသင်း ရုတ်တရက်ကြီးမို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘဲ ဆုတ်
လည်း စူး... စားလည်း ရူး...။

“ဒါနဲ့ ကြီးမေ ကိုကြီးကို ဖုန်းဆက်တုန်းက သမီးက...”

“အဲဒီညမှာ ပဲ ကျွန်တော် အိမ်ကဆင်းရတာ..”

သေစမ်း...။

ကိုယ့်နဖူးကို ဖြန်းခနဲ ကောက်ရိုက်ပစ်ချင်၏။ ပြီးနေခဲ့သည့်
မျက်နှာကို ချက်ချင်းကြီး မဲ့မသွားမိအောင် ထိန်နေရင်း
ကလေးကိုလည်း အလည်အပတ်လေးဘာလေး လွှတ်ပါဦးလို့ ပြောမိသ
ည့် ကိုယ့်လျှာ ဖြတ်ပစ်ချင်မိ၏။

“ဒါဆို ကိုကြီးက ဒီမှာ သွားနေဖို့ လွှတ်လိုက်တာပေါ့..”

“မဟုတ်ပါဘူး..”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ ခု ရောက်လာတာက...”

လွှတ်ခနဲ မေးပြီးမှ ခြုံ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ အင်အားမဲ့စွာ ပင့်တက်လာတော့ ကမန်းကတန်း

ခေါင်းခါလိုက်မိရင်း....

“ဒီလိုပါ... ကြီးမေက ဖုန်းဆက်လိုက်လို့ သမီးရောက်လာတယ်ပဲ ထင်နေတာလေ... ဒီရက်ပိုင်းပဲဆိုတော့ တိုက်ဆိုင်နေတာကိုး....”

“နေပါဦး... မနေ့ညကတော့ ဘယ်မှာ သွားအိပ်နေသလဲ...”

ဝတ်မှုက ပါးစပ်ကမေးသလို မေးလည်း ဆတ်၏။ မျက်ဝန်းတို့ သည် အထင်မြင်သေးခြင်းတွေ

လွှမ်းခြုံလျက်...

“နင့်ကို ဘဘ ဒီလောက်ထိစိတ်ပျက်ပြီး ဥပက္ခာထားလိုက်တယ်ဆိုတာ ယုံချင်စရာလည်း မရှိဘူး..၊ နင့်ပုံစံကို ကြည့်ရတာနဲ့ မယုံစရာလည်း မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်... ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ ...၊ အင်း.....”

နှာခေါင်းရှုံ့ နှုတ်ခမ်းမဲ့၍

“စိတ်ပျက်ချင်စရာပဲဟာ...”

“ကျွန်တော့်ကို မငယ်တို့ က လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ...”

“ဪ... ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲကွယ်...”

“နေဦး မေမေ.. သူ့ဟာသူ ဒီစကား စလာတယ်ဆိုတာ သူ့မှာ အားကိုးရှိလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့...”

လူဆိုတာ မတောင်းဘဲပေးနေရင် ကျေးဇူးတင်မှန်း သိတာ မဟုတ်

ဘူး...။ သူ တကယ်လိုအပ်ရဲ့ လားမေးပါဦး..”

“လိုအပ်တိုင်း တောင်းယူလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်..”

အံ့မယ်... ပြောတဲ့ စကားလုံးက...

“ အဲဒါကြောင့် တောင်းသင့် မတောင်းသင့် အရိပ်သုံးပါးလည်း ကြည့်ရပါတယ်...။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဒုက္ခရောက်ပြီဆိုရင် အနီးစပ်ဆုံးလူတွေကိုသာ အားကိုးကြတာပါ...။ ကျွန်တော့်မှာ ဆွေမျိုးရင်းချာဆိုလို့ မငယ်တို့ ပဲရှိတာပါ...”

“လူကသာ ဘာမှ မဟုတ်တာ.. တော်လ်ကီကတော့ အမြင့်စားပဲ...။ ဟုတ်တယ်လေ.. ဒုက္ခရောက်ပြီဆို သတိရကြတာပဲ.. နင်သူများ တွေကို ပေးကမ်းမျှဝေနေတုန်းကတော့ ငါတို့ ကို သတိမရဘူးမို့လား..”

“မို့...”

“မို့ မေးတာမဟုတ်လို့ လား မေမေရယ်.. လေးလေးရှိနေတည်းက မေမေ ချေးငှားခဲ့ဖူးတာပဲ..

အဲဒီတုန်းက သူ ကလေးဆိုပေမယ့် မသိတတ်တဲ့ အရွယ်လေးမှ မဟုတ်ဘဲ....”

ခက်ပါလား...။

ခြုံ့မျက်လုံးထဲက အရိပ်သုံးပါး နားလည်နေခြင်းတွေကို ဒေါ်ငုဝါသင်း မြင်နေရသဖြင့် ဝတ်မှုရဲ့ စကားတွေကြောင့် မျက်နှာပူ၏။

ကိုယ့်ဆီမှာ လာကပ်နေမယ် ဆိုရင်တော့ ဘယ်သူက ထားချင်ပါ့မလဲ...။

ဒါပေမဲ့ ခုမှ ထိုင်တာ ဖင်မပူသေးခင် ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ ထွင်းလို့ ကောင်းမလား..။

ပြီးတော့ ဘာတွေဖြစ်လာသလဲ.... ၊ ဘယ်အခြေအနေထိလဲဆိုတာ သေချာမသိသေးဘဲ ကိုကြီးနဲ့ အမုန်းမခံနိုင်..။

“ကဲ...ကဲ.. ညီအစ်မချင်းတွေမို့ စကားမှားကြရင် စိတ်ထဲမထားကြနဲ့ ... ကြီးမေတို့ ဟိုမေးဒီမေး မေးနေကြတာက ဒီကဖုန်းဆက်လိုက်မှ ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ အလည်အပတ်သဘောပဲ ထင်လို့ ပါ.. ဖြစ် လာပြီ ဆိုတော့လည်း သွေးသားရင်းတွေပဲ... ဘယ်ကြည့်နေနိုင်မလဲကွယ်..”

ဒေါ်ငုဝါသင်း ကဲကဲ ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တာနှင့် ဝတ်မှုက ပျာပျာသလဲ ထရပ်ကာ...

“အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းလွတ်မရှိဘူးနော်...”

“ဘာလို့ မရှိရမှာ လဲ.. လှေကားထိပ် တစ်ခန်းကျော်က..”

“မို့သူငယ်ချင်းတွေ လာကြရင် အဲဒီထဲမှာ အကကျင့်မှာ ..”

“နောက်ဖေး ဝရန်တာနားက နှစ်ခန်းကရော...”

“နှစ်ခန်းစလုံး သုံးစရာရှိပါတယ်ဆိုမှ”

“ရပါတယ် ကြီးမေ... ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ်ပါ...”

ဒေါ်ငုဝါသင်း မျက်နှာပူပူနဲ့ ပဲ ပြုံးပြနှစ်သိမ့်မိ၏။ ဝတ်မှုက ခပ်နွဲ့နွဲ့ လေးလျှောက်ရင်း လှည့်ထွက်သွား၏။ တကယ်ဆို မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး ကိုယ့်ထီးကိုယ့်နန်း ကိုယ်ပိုင်အဆောင်အယောင်တွေနဲ့ တခမ်းတနား နေနိုင်ခဲ့ကြတာ အတူတူပင်..။

ကိုကြီး လက်ရှိနေထိုင်သော ‘မင်္ဂလာ’ စံအိမ်ကြီးနှင့် သူမတို့ ရဲ့

‘စည်းစိမ်’ စံအိမ်ကြီးကလည်း သူ့ထက်ငါ ထည်ဝါကြတာချင်း သူ မသာ ကိုယ်မသာ...၊

ဒါပေမဲ့ မောင်အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့် ခြုံရဲ့ ဖေဖေနေထိုင်ခဲ့သော မိဘ ဘိုးဘွားပိုင် ‘သက္ကရာဇ်’

စံအိမ်ကြီးကို မမီနိုင်တာ တစ်ခုသာ..၊

“စံအိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖုန်တက်ခံပြီးတော့..”

“အမလေး... အဲဒီယောက်ျားလျာမက ပန်းချီရေးသလိုလို.. စာရေးသ လိုလိုနဲ့ အဲဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ခဏခဏ သွားနေတာပါနော်..၊ အခု မသွားဘူးဆိုတည်းက ဒီမိန်းမ ဘယ်လောက်အခြေအနေဆိုးလာသလဲ တွက်ကြည့်..”

သားအမိသုံးယောက် ပိတောက်ရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ပြန်စုမိကြတာနှင့် ဒေါ်ငုဝါသင်း လွတ်လပ်စွာ သက်ပြင်းချ ခေါင်းခါမိလျက်က.....

“မေမေလည်း မသိတော့ပါဘူး... အားလုံးကို ဖြတ်တောက်ပြီး မောင်းထုတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ နည်းနည်းနောနောတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး...”

“တွေ့နေမယ့်အစား ဖုန်းဆက်မေးလိုက်ပါလား မေမေရယ်...”

ဘာအပြစ်တွေလုပ်လာသလဲ.... ၊ ‘သက္ကရာဇ်’ စံအိမ်မှာ သူဘာလို့ သွားမနေသလဲ ... အကုန်မေးလိုက်ပေါ့..”

“အဲဒီလောက်ကြီး သိသိသာသာသွားမေးလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ မှုံရယ်.. ကိုယ့်ဆီမှာ မထားချင်မှန်းသိသွားမှာ ပေါ့...”

“သိတော့ ဘာဖြစ်လဲ...၊ ဘာဘလည်း မထားချင်လို့ မောင်းထုတ်လို

က်တာပဲ.. ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ... ပြီးတော့ ဘဏ်က ဟန်ဆောင်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး .. အပြောလည်း ပြတ်တယ်..၊ မေမေ မေးရင် အမှန်တိုင်းပြောပြမှာ ပဲ...”

“တော်ပါအေ... ညည်းတို့ ဉာဏ်ရည်လေး တစ်ထွာတစ်မှိုက်နဲ့ မအေကို ဆရာလုပ်မနေကြပါနဲ့ ...”

“အခု သူက ဘယ်မှာ နေမှာ လဲ...”

“မသိဘူး.. ငါကတော့ အပေါ်ထပ်ကို လုံးဝပေးမနေဘူးလို့ ပြောပြီး သား...”

“အေး ညည်းကတော့ ပြောဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ...”

ဒေါ်ငုဝါသင်းက ပိတောက်ကို ဘာမှ မပြောနိုင်အောင် ပိတ်ပြောထားလိုက်ကာ....

“ဒီအိမ်နဲ့ ‘မင်္ဂလာ’စံအိမ်က အခန်းဖွဲ့ချင်း သိပ်ကွာတာ မဟုတ်ဘူး ... ၊ ဒီလောက်ကြီးတဲ့

အိမ်ကြီးထဲမှာ ကိုယ့်တူမတစ်ယောက် အိပ်စရာအခန်းတစ်ခန်း တောင် မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် လူကြားလို့ ကောင်းမလား..”

“လူကြားကောင်းအောင်နေနေရရင် အသက်တောင် ၀၀၅၀လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ...၊ မေမေပဲ ဂရုစိုက်ချင်လည်း ချက်ချင်း.. မစိုက်တော့လည်း ချက်ချင်း..”

“မှိုနော်... မအေကို ညည်းက...”

“မေမေကလည်း ဟုတ်တာပဲ..”

“ကြည့်စမ်း...၊ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး မအေကို...”

“အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတာပါ မေမေရယ်... ဘာဖြစ်ဖြစ် ခံပြော တယ်ပဲ ထင်နေတော့တာပဲ..”

ပိတောက်က ပြောချင်ရာ ပြောတတ်သလောက် ပြောပြီးပြီဆို လေပြ ည်ထိုး၍ ပြန်လျှော့ချတတ်တာ အကျင့်..၊

“မေမေပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး... သမီးတို့ ကတော့ သူ့ကို ငွေထုပ်ငွေခဲကြီးလို မျှော်လင့်နေကြတာ...”

“ခုလည်း ဟန်ဆောင်မှုလေးတော့ ထားပါဦးကွယ်... ဒီလောက်ချမ်း သာတဲ့ ဟာ ဘဏ်မှာ မုန့်ဖိုးအပ်ထားတဲ့ ငွေတွေ ဘာတွေတော့ ရှိမှာ ပေါ့.... ကိုကြီးကလည်း အားကိုးတစ်ခုခုရှိမှန်းသိလို့ သာ ကျောင်းမှန်း ကန်မှန်းသိအောင် နှင်လွှတ်လိုက်တာနေမှာ ပေါ့... ညည်းတို့လိုတာ သူ့ မုန့်ဖိုးထဲက ချော့မော့ချေးကြည့်ပေါ့..”

“တော်ပါတော့ မေမေရယ်...”

ရင်ထဲက ခေါင်းအုံးကို ဆွဲထုတ်ပြီး မွေ့ရှာပေါ် ကိုင်ရိုက်လိုက်သလို ပစ်ပေါက်၍ ဖွံ့က ထရပ်လိုက်သည် ။

“သူ့မုန့်ဖိုးထဲက တောင်းသုံးရလောက်အောင်လည်း သမီးတို့ သိက္ခာ မမဲ့သေးပါဘူး... သူ့ဆီက ချေးဖို့ စိတ်ကူထားတာကလည်း တစ်သိန်း နှစ်သိန်းတည်းမှ မဟုတ်တာ...”

“ဟုတ်တယ်.. သမီးတို့ က တစ်ကျပ်သား နှစ်ကျပ်သားကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး လေ.. တစ်ပိသာ နှစ်ပိသာကောင်တွေ...၊ ငွေချေးတယ်ဆိုပေ မယ့် ခန့်ခန့်ညားညား ချေးမှာ ...”

“ဖြစ်ရလေ... ငွေချေးတာတောင် ခန့်ခန့်ညားညားတဲ့ ...”

“ဒါပေါ့ ... သူက အငယ်ဆုံးပဲဥစ္စာ... သူ ဘယ်လောက်ချမ်းသာ ချမ်းသာ ဘာလို့ အောက်ကျိုရမှာ လဲ..၊ ပြီးတော့ မေမေတူမပုံကို ကြည့်ပါဦး.. .. လူကသာ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ ပုံနဲ့ ကြည့်တဲ့ အကြည့်က ...ဟွန်း..”

“ဟုတ်လား မှု... နင်ဘယ်လို ခံလိုက်ရလို့ လဲ...”

“ခံစရာလား... ငါအကဲခတ်မိတာကို ပြောပြတာ....၊ ပြောတဲ့ စကားလုံးကလည်း နင်သာကြားရင် ချက်ချင်းထပြီး ဖုန်းနဲ့ ပေါက်ချင်မှာ ...”

“ဖြစ်နိုင်တယ်..”

ပိတောက်တို့ ထင်ကြေးတွေနဲ့ ဝေဖန်ထောက်ခံနေကြတာကို ဒေါ်ငုဝါသင်း ဘာမှ မပြောနိုင်တော့..၊

ရှေ့မကြည့် နောက်မကြည့် ပြောဆိုတတ်တဲ့ ဒီနှစ်ယောက်ရဲ့ အကျင့်တွေနဲ့ မှန်ကုပ်ကုပ် ပေကပ်ကပ် မိန်းကလေးတို့ ဘယ်လိုများ သင့်မြတ်စွာ ရှေ့ဆက်မလဲ....၊

ခက်တော့ ခက်ပါပြီ...၊

*

အခန်း(၄)

“ဘယ်ကို ကြည့်နေတာလဲကွာ...”

“ချစ်စရာလေးမို့လို့ လေ..”

“ချစ်နော်.. မောင့်ကို မစနဲ့ ...”

“ဪ... မောင်ကလည်း မိန်းကလေးပါ မောင်ရဲ့ ယောက်ျားလျာ လေးပါ...”

“မဟုတ်တာကွာ..”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို.. မောင် သေချာကြည့်ပါလား.. ခြေချောင်းလက် ချောင်းလေးတွေ..”

“ခုခေတ် ကိုရီးယားစတိုလ်တွေ ပြင်ဆင်နေကြတာပဲ ချစ်ရာ... ယောက်ျားလေး မိန်းကလေး ခွဲလို့ ကိုမရတော့တာ...”

“ဒါက ကိုရီးယားမှ မဟုတ်တာ မြန်မာနိုင်ငံပဲဟာ.. မောင်ပြောသလောက်တော့ လုံးထွေးမနေပါဘူး.. မြန်မာယောက်ျားလေးတွေက အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ် မင်းယောက်ျားဆိုတဲ့ မာနတွေ ရှိကြတာပဲ...၊ အားလုံးတော့ လုံးထွေးမနေပါဘူး...”

တောက်... သွားသေလိုက်တော့ ခြူ...၊

မျက်နှာလွဲ၍ ခပ်ကြိတ်ကြိတ် တက်ခေါက်ရင်း နေရာမှ ထလာခဲ့ရပြီ

န်၏။ ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်တစ်ခုလုံးမှာ သူ့အတွက် အေးဆေးထိုင်ဖို့ တစ်နေရာစာ မရှိနိုင်တော့ဘူးလား...၊

ခပ်ပျော့ပျော့ ကုပ်ထောက်သာသာ ဆံပင်တွေကို စိတ်ပျက်စွာ ဖိသပ် ချရင်း ကိုယ့်အဖြစ်ကို အော်၍ ငိုချင်းချချင်လာ၏။

“မဖြစ်နိုင်တာကို မလုပ်ချင်နဲ့ ခြုံ... ညည်းကိုညည်း ဘာလဲဆိုတာ မ မေ့နဲ့ ... လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်အတန်းဆိုတာလည်း ကိုယ့်ဘာသာ သတ်မှတ်လို့ မရဘူး...”

ဘာဘပြောခဲ့တဲ့ စကားတချို့ကို တွေးရင်း ကန်ရေပြင်ဘက်ငေး၍ ခပ်လှုပ်လှုပ် လျှောက်နေမိသည် ။

ရည်းစားအတွဲတွေနားမှာ မထိုင်ချင်ပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာ ထိုင်နေ တော့လည်း သူတို့ ကပဲ မလှမ်းမကမ်းကိုရောက်လာကြသည် ။ ကိုယ်က မကြည့်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုကြည့်၍ ဟိုပြော ဒီပြောတွေ ကြားလာရ၏။

ထိုအခါ ကိုယ်ပဲ နောက်တစ်နေရာ ထပြောင်း...၊

တစ်နေကုန် အေးဆေးထိုင်ပြီး လွတ်လပ်အေးချမ်းစွာနေဖို့ စိတ်ကူး က မအေးချမ်းခဲ့ဘဲ စိတ်ညစ်ရတိုင်း ဘာဘရဲ့ စကားတွေကို သတိရနေမိ ခဲ့သည် ။

ဒါဆိုရင် လူတွေက ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်နေကြသလဲ...၊

“ဟိုတုန်းကအတိုင်းပဲ ခြောက်မှန်း စိုမှန်းမသိ...”တဲ့ ...၊

သူမပုံစံက မိန်းမ ယောက်ျားခွဲရခက်လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီကို

မသိလို့ တော့ မဟုတ်ပေ..၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ သွေးသားရင်းချာတွေ ပါးစပ်က ပြောချလိုက်တာမျိုးတော့

တစ်ခါမှ အပြောမခံခဲ့ရသူပါ...၊ ဒါပေမဲ့....

ဒီထဲဝင်လာကာမှ စနောက်သွားကြတာတွေ ခုနစ်တွဲ ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကြောင့် ပီတောက်တို့ ပြောတာလည်း ပြောစရာမို့ ပြောတာပဲ လို့ မှတ်ရမှာ ပါ...။

ဒါဆို သူမ ဒီလိုပုံစံမျိုးကိုမှ တမင်ဖန်တီးခဲ့တာလား...၊

“ဘာ ကျွန်တော့်ကို မသိတဲ့ လူတွေက ယောက်ျားလေးပဲမှတ်ပြီး လာစကားပြောနေကြတာ

သိလား...”

“ညည်းက စိတ်ဆိုးလို့ လား”

“မဆိုးပါဘူး... ဒါပေမဲ့ တမင်တကာ တူအောင်လုပ်နေတဲ့ လူတွေက မတူဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်ဘာသာ လွတ်လပ်သလိုနေတာကို လာမှားကြတာ ရယ်ချင်တယ်..”

“ဒါဆို ညည်းသဘောကျနေတာပဲ ဘာဖြစ်လဲ...၊ ကိုယ့်စိတ်ချမ်းသာဖို့ ထက် ဘာမှ ပိုအရေးကြီးဘူး..”

ဒီလိုစကားတွေ ပေါ့ပါးစွာပြောပြီး ဘာဘဲနဲ့ အတူ ရယ်မိခဲ့ကြသေးသ ည် ။

တကယ်က ဒီလိုဖြစ်လာအောင် ဘယ်သူမှ တမင်တကာ လုပ်ယူဖန် တီးခဲ့တာမပါပေ...၊

ငယ်ငယ်တည်းက မိတဆိုးလေး ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အတွက် ဖေဖေလက်ပေါ် မှာ တည်းက ဖေဖေက

ယောက်ျားလေးအင်္ကျီ အဝတ်အစားတွေနဲ့ ပဲ ခြုံကို သွားလေရာခေါ်

သည်။

‘သမီး’လို့ ခေါ်ပေမယ့် ‘ခြူ’လို့ ပဲ ခေါ်တာများကာ သူမကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ‘အနော်’လို့ ပြောရင်း ကျွန်တော်ဖြစ်လာခဲ့တာ ဖြစ်၏။

အရာရာဟာ ဒီဘက်ကို နွယ်လာခဲ့ရင်း ဒီပုံစံဖြစ်ထွန်းလာခဲ့တာပါ။
ခြူရင်ထဲမှာ ယောက်ျားလေးဖြစ်ချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြခဲ့တာလည်း မဟုတ်...။

သူများ တွေ့အထင်မှားလောက်အောင် မိန်းကလေးပုံစံ ပျောက်သွားချင်တာလည်း မဟုတ်ခဲ့ဘဲ....

“တီ....”

“ဟာ...”

“အောင်မလေးဗျာ...”

နားထဲမှာ တီခနဲ စူးရှဝင်လာသည့် ကားဟွန်းသံက ကား၏ အရှိန်ကို ပါ ဖော်ပြလိုက်သလိုရှိကာ ခြူ ထိတ်လန့်ပြီး ဘေးကို ကမန်းကတန်း ခုန်ရှောင်လိုက်မိသည်။

ထိုအခါ နောက်မှာ နီးကပ်စွာပါလာသည့် ဈေးသည် နှင့် ပစ်တိုက်မိပြီး လုံးထွေးလဲလေသည်။

“ဟား....ဟား...ဟား...”

“အာဂသတ္တိကွ...”

အကွေ့မှာ ပိုက်ချလာသည့် ကားက အရှိန်မလျော့သည့် ပြင် ခြူအဖြစ်ကို လှောင်ရယ်သွားကြတာ ဝါးလုံးကွဲ...။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွ...”

“ကျွန်တော်လည်း ကားကိုရှောင်လိုက်တာ ဦးလေးမြင်တာပဲ...”

“ငါမြင်တာတော့ ကားနဲ့ မင်းက အဝေးကြီးပဲ..”

“အနားရောက်မှ ဟွန်းကပ်တီးလိုက်တော့ လန့်သွားတာကိုး..”

“အေး.. ဘာကြောင့် ဖြစ်ဖြစ် ငါ့မုန့်ထုပ်တွေ ကွဲကုန်ပြီ... အအေးဘူး
တွေ လေးဘူးတောင်

ကန်ထဲလိမ့်ဆင်းသွားတာ မင်းပြန်လျော်ပေးရမှာ ပဲ...”

“ဘာ..”

ဆိုင်းထမ်းလုပ်ပြီး လွယ်ထားသည့် မုန့်ထုပ်တွေက လူတက်ဖိမိကာ
ပေါက်ကွဲကုန်တာတော့ မြင်သည်။ ဒါပေမဲ့ အအေးဘူးဆိုတာ သူမ မသိ
လိုက်ပေ...။

“ဒီမုန့်ထုပ်တွေက အင်း... ဒီနှစ်ထုပ်က နှစ်ရာတန်၊ ဒါတွေက ငါးရာ
တန် သုံးထုပ်၊ ဒီဝေဖာက တစ်ရာနဲ့ ငါးထုပ်ဆိုတော့ ငါးရာ၊ အအေးဘူး
က ကုတ်တစ်ဘူးနဲ့ စပရိုက် သုံးဘူးဆိုတော့...”

“ဦးလေးရဲ့ အအေးဘူးက ဒီကနေ ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ လူမသိသူမသိ
ခုန်ပေါက်ကျကုန်တာလဲ..၊ ကျွန်တော် တစ်ဘူးမှ လည်း မမြင်လိုက်ဘူး..
”

“ဪ...အအေးဘူးကပဲ မင်းကို လက်တို့ အကြောင်းကြားပြီးမှ ရေ
ထဲဆင်းရဦးမယ်..”

“ဒါကတော့...”

“မင်းမယုံရင် ဒီရေစပ်ကို ဆင်းငုပ် လိုက်လေ..”

ခြုံ ဒေါသထွက်သွားသည်။ လူကြီးမျက်နှာပုံပန်းအရ တမင်ညစ်နေ

မှန်းသိသာကာ မတည်ငြိမ်သည့် မျက်လုံးတွေကလည်း ဒါမျိုးအတွက် မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ ငြင်းနေဖို့ ဝန်မလေးတတ်သူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေကြ၏။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကြောင့် ပျက်စီးကုန်တာတွေက ပြစရာရှိနေသဖြင့် ပြစရာမရှိတာတွေ ဆွဲပြောနေတာကိုလည်း မငြင်းနိုင်...။

“မင်း မြန်မြန်လုပ်လေကွာ... ငါဈေးရောင်းရဦးမှာ ..”

“ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံ မပါဘူး..”

“ဘာ...”

သူတို့ အဖြစ်ကို ခပ်ဝေးဝေးမှာ ရပ်တန့်သွားသည့် ကားပေါ်ကလူတွေက လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်နေကြသေးသည် ။

“ဟိုမှာ ချာတိတ် ကျိုင်တက်နေပြီ...”

“အေးကွာ.. လန့်ဖျပ်ခုန်ပေါက်သွားလိုက်တာ အံ့ရော.. ဟား...ဟား...ဟား.....”

“ကားနဲ့ ငြိတာမှ မဟုတ်တာ ကိုယ်ဖြစ် ကိုယ်ရှင်းပေါ့၊ ဟဲ...ဟဲ...စိတ်တော့မကောင်းဘူး..”

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်လို့ လဲ..”

စစ်က ပါးစပ်ထဲမှာ စုပ်လုံးတစ်ဖက်နှင့် ဖုန်းကိုင်ရင်း လှမ်းမေးသည် ။

“သိချင် ဆင်းကြည့်ပေါ့ကွာ.. မင်းက ထိုင်ရာမထကိုယ်တော် လုပ်နေပြီးတော့..”

“ဒီမှာ ရှုံးသွားမှာ စိုးလို့ ...”

“ဪ... နားထောင်ဖော်တော့ ရသေးတာပေါ့...”

“ကြားတယ်.. ဘယ်သူ့ကို ချိတ်ပစ်ခဲ့တာလဲ...”

“အောင်မာ..... ဘယ်သူ့ကိုမှ မချိတ်ဘူး.. သူ့ဘာသာ ဘေးကဈေးသည် ကို ပြေးချိတ်ပြီး ကွိုင်တတ်နေတာ..”

“ဟား...ဟား...ဟား.... စစ် မင်းထွက်ကြည့်ပါလား...ဟိုမှာ မပြီးသေးဘူး..”

သူတို့ ဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ် စစ်က အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး ကြိုးပမ်းရင်း မျက်လုံးနည်းနည်းလေးမှ မရွေ့...၊

“ထားခဲ့ကွာ... ငါတို့ ရေစပ်မှာ ထိုင်မယ်.. ၊ ဒီကောင် မပြီးမချင်း ထမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

နေစိုးက ကားထဲက ဂီတာကို ဆွဲယူပြီး ရေစပ်ဘက်ကို ဆင်း၏။

ဒီလှိုင်းက မကျေနပ်ဘဲ အိတ်ထဲက ဖုန်းကို တိတ်တဆိတ် နှိုက်ယူပြီး...

“ဘယ်ကဖုန်းလဲကွာ.. အေးဆေးနားမလို့ လာတာကို..”

ကိုယ့်ဘာသာတစ်ယောက်တည်း သရုပ်ဆောင်ရင်း မျက်နှာက ရယ်ချင်ပက်ကျိပေမယ့် လေသံက လုံးဝအငြိမ်...၊

“ဟလို.. အင်း..ကာရန်လား.. ဟင် ဟုတ်လား... အဲ... ငါ.... တယ်.... နေဦးနော်...”

ဖုန်းကို နားကခွာလိုက်ပြီး စစ်ကို လှမ်းကြည့်ကာ....

“စစ်... ကာရန်တို့ ဒီထဲရောက်နေကြတယ်ကွ....”

“မင်းတို့ နဲ့ ချိန်းထားတာပဲ ရောက်မှာ ပေါ့...”

စစ်က လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည် ၊ ဒီလိုင်း မျက်နှာပျက်ပေမယ့် ချက်ချင်း.....

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ဟေ့ကောင်.. ငါနဲ့ လင်းနဲ့ လည်း ကျွိုက်တတ်ထားတာ... ချိန်းစရာ

ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး...”

ပြောလိုက်ပေမယ့် စစ်က ဘာမှ မပြောတော့ပေ...၊

“ဟေ့ကောင် ပြောလေကွာ ... မင်းသွားတွေ့မလား..၊ ဘယ်နားမှာလဲ မေးလိုက်မယ်..”

စစ် က မလှုပ်...၊

“စစ်....”

“တိတ်တိတ်နေကွာ... ဒီမှာ နိုင်တော့မယ်...”

ဒီလိုင်း စိတ်မရှည်တော့ဘဲ တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်ကာ ခေါင်းတစ်လုံးလုံး ဝင်အောင် ကားထဲကို ငဲ့၍

“လင်းတို့ ကလည်း ပြောနေတယ်.. ကာရန်က မင်းကို ရှင်းပြချင်နေတာတဲ့ ...”

“.....”

“ဖြစ်တုန်းကလည်း မင်းချည်းပဲ ဖိပြော ဖိဟောကဲ့တာ...၊ သူရှင်းပြမယ်ဆိုတာ နားထောင်လိုက်ပါကွာ...”

“ဟေး.... နိုင်ပြီ...”

ကူရင် မှာ မှီတွယ်နေရာကနေ မတ်ခနဲ ထဖြစ်တော့ ဒီလိုင်း

ကိုယ်ကြီး နောက်ပြန်ထွက်မလို့

တွန့်သွားသည်။

“ဒါပဲပေါ့.... ဟား.... ဟား.... တယ်တော်တဲ့ ငါ....”

“စစ်”

“အား... ညောင်းလိုက်တာကွာ...”

သူပြောတာကို တစ်ခွန်းတစ်ပါးမှ မပြန်ဘဲ ဟိုဘက်က တံခါးဖွင့်ပြီး အပျင်းဆန့်နေသေးသည်။

“ဒီဂိမ်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မနိုင်ခဲ့ဖူးဘူး... ၊ ဟား.... ကောင်းလိုက်တာ....”

“စစ်... မင်းကို ငါပြောနေတာ...”

“ဘာလဲ.... မကြားဘူး....”

“သူတောင်းစား.. ဒီမှာ ဖုန်းတောင်မပိတ်ရသေးဘူး... မင်းအဖြေကို စောင့်နေတာ...”

စစ်က သူ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး မချိုမချင် မျက်နှာနှင့်

“ဖွင့်မှ မဖွင့်တာ ဘာလို့ ပိတ်ရမှာ လဲ... ဟွန့်...”

“အံ့မယ်.. ငါက....”

“ချေးထုပ်...”

“စစ် ...မင်းတကယ် စိတ်မဝင်စားတော့တာလား...”

စစ်က မဖြေဘဲ ရေစပ်ကို ဆင်းသွားသဖြင့် ဒီလှိုင်း နောက်ကလိုက်လာကာ...

“ကာရန် သနားပါတယ်ကွာ...”

“သနားရင် မင်းသွားတွေ့လိုက်...”

ကမ်းစပ်မှာ ထိုင်နေပြီဖြစ်သည့် နေစိုးတို့ က သူတို့ ကိုကြည့်၍ ရယ် ကျဲကျဲ...၊

ဒီ မျက် နှာတွေ့မှ ဘာ ကာရန်နဲ့ သူ့ကို ဒီနေရာမှာ ပဲ ပြန်လည်စေ့စပ်ပေးကြဖို့ စိတ်ကူးထားကြတာတွေက အထင်းသား...၊

“လင်းကလည်း ငါ့ကို...”

“ဒီလိုင်း မင်းငါ့ကို ထပ်ကျောင်းမနေနဲ့၊ သူ့ကြောင့် ငါဒီထက်ပို ပြီး စိတ်ရှုပ်မခံနိုင်တော့ဘူး.. နဂိုတည်းက မိန်းကလေးတွေ ကွဲစကွဲစ တွေကို သိပ်စိတ်ရှည်တာ မဟုတ်ဘူး ...”

“မင်းကလည်း မာနကို ကြီးတာပါ...”

“ဒါတော့ မင်းမပြောနဲ့ ဒီလိုင်း... ကာရန်ကလည်း သိပ် မဟုတ်ဘူး .. .၊ တစ်နေရာမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်.. ၊ မေးလိုက်ရင် အစ်ကိုတွေ မောင်တွေချည်းပဲ... တကယ် ဟုတ်မဟုတ် ဘယ်ကောင့်ကို ရိုက်စစ်ရမ လဲ..”

မာန်ရဲက ရည်းစားလည်း မထားခဲ့ဖူးသလို နေရာတကာ ဝင်ပြောတတ်တဲ့ အကျင့်လည်း မရှိပေ..၊ ထို့ကြောင့် သူပြောတာကိုတော့ နည်းနည်းအလေးထားကြကာ.....

“မာန်ရဲကလည်း ကွာ... မင်းကလည်း စေ့စပ်ပေးမယ်မရှိဘူး..”

“ဘာလို့ စေ့စပ်ပေးရမှာ လဲ.. ရည်းစားကွဲတာ ရင်နှစ်ခြမ်း ဖြန်းဖြန်း ကွဲသွားနိုင်လို့ လား..”

“ဒါပေမဲ့ ရှင်းပြချင်ပါတယ်ဆိုတာတော့ နားထောင်ပေးသင့်တာပေါ့.

.”

“ထောင်သင့်တာ မထောင်သင့်တာ သူဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်..
တိုက်တွန်းမနေနဲ့ ...”

“ကာရန်တို့ က သူ့အတွား ခေါ်တာနဲ့ မိုးကုတ်ကို ပြန်ရမှာ တဲ့ ...”

“ အဲဒါကို ပူဖို့ မပူဖို့ လည်း သူ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်...”

နေစိုးက ဒီတိုင်း မျက်နှာကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဂီတာကို ဘေးချ
ထားလိုက်ရင်း ရယ်သည်။ ။

“ဒီလိုင်းရာ ...မင်းကလည်း လင်း နားပူတိုင်း စစ်ကို
လာကျပ်နေပြန်ပြီ....၊ ထားလိုက်စမ်းပါ

သူတို့ ကိစ္စ...”

“ မဟုတ်ဘူး ...၊ လင်းက ကာရန်နဲ့ စစ်ကို ပြန်လုပ်မပေးနိုင်ရင် မချ
စ်တော့ဘူးလို့ သူ့ကို ပြောထားလို့ ...”

“မာန်ရဲနော်...”

“မဟုတ်ရင် မနာနဲ့ ...”

“မဟုတ်လို့ နာတာပေါ့ကွ.....”

“ဟား....ဟား....ဟား.....”

“သနားပါတယ်ကွာ... လင်းကို ချောမရတာနဲ့ သူများ အတွဲကို ကြိုးပ
မ်းပေးနေရှာတာ...”

“နေစိုး...”

“ရှက်မနေပါနဲ့ ... မင်းကို လင်း ဘယ်လိုကျပ်ထားတာ မသိတာကျ နေတာပဲ...”

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူး..”

ချစ်ကြပြီဆိုတည်းက လင်းကို သူကချည်းပဲ ချော့မော့အလျှော့ပေး နေခဲ့ရသဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေပြောကြတာလည်း သိပ်တော့မလွန်..

အားလုံးဝိုင်းပြောနေကြတာကို ခုခံမငြင်းတော့ဘဲ ဒီလိုင်း သစ်မြစ် ဆုံပေါ်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်ကာ....

“သူများ တွေကျတော့လည်း မာနတွေ ကြီးနိုင်လိုက်ကြတာ...”

“မင်း ဘယ်ကြီးနိုင်မလဲ... စတွေ့တည်းက ‘ချစ်သူအလှလေး ပုစွန် တုပ်ကွေး’ ဖြစ်နေတာကိုး...”

“ဘာလဲ ပုစွန်တုပ်ကွေးဆိုတာ...”

“ပျဝပ် မီးသေပြီး ပုစွန်တုပ်ကွေးလို ဖြစ်နေတာလေ.. လင်းက ဆေး ကျောင်းသူမို့လို့ ... ကျောင်းအုပ်ဆရာမဆိုရင် မင်းဆံပင်တွေတောင် တစ်ချောင်းမှ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး...”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ...”

“မသိဘူး...”

“ငါ သိတယ်...”

“ဟား.....ဟား.....ဟား...”

သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းရယ်ကြတော့လည်း ဒီလိုင်း ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ဘာမှ မပြောနိုင်...၊

ပြီးတော့ ဇွဲစိတ်သန်သန်နှင့် စစ်ကို အားမလျော့စွာ လှမ်းကြည့်၍

...

“မင်း တကယ် စိတ်ပျက်သွားပြီလား...”

“အဲဒါ အစတည်းက မေးပါလား”

“ချစ်နေတုန်းပဲ ထင်လို့ ပေါ့... ခုမှ တစ်ပတ်ပဲရှိသေးတာ...”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ တော့ လောင်း လောင်း အရိုးမှာ ကျန်ခဲ့သလိုပဲ..”

စစ် က စုပ်လုံးကို နှုတ်ခမ်းထောင့်တစ်ဖက်ကနေ တစ်ဖက်ကို ပြောင်းကပ်လိုက်ရင်း

ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့်

“ဟာ....”

“ဘာတုံး...”

သူ့အမေ့တိတ်သံကြောင့် သူကြည့်တဲ့ အတိုင်း
အားလုံးလှည့်ကြည့်ကြကာ....

“ဟာ... ဟိုချာတိတ် ဂျင်းဂျက်ကက်လေး ချွတ်ပေးနေပြီ...”

နေစိုးက လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ရင်း အံ့သြသလိုလို....၊
စိတ်မကောင်းသလိုလိုနှင့် ဘာမှန်းမသိ....

“ဒါတော့ မကောင်းဘူးကွ... ဒီဈေးသည် ညစ်တာ...”

“ဟုတ်တယ်.. သူ့ရောင်းတာတွေက ဘာတွေမို့လို့ လဲ...”

အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောနေမိကြစဉ် ဒီလိုင်း တအံ့တသြနှင့် .

...

“စစ် ဘယ်သွားတာလဲ...”

“အေး... ဒီကောင် ဘာတွေစိတ်ဝင်စားသွားလို့ လဲ...”

“ မဟုတ်ဘူး .. ဖြစ်သွားတဲ့ ပုံက ချာတိတ်ကို သိနေတဲ့ ပုံ..”

အလှမ်းကွာနေမှ သိကြတော့ မေးကြည့်လို့ လည်း မရတော့ပေ....၊
သူတို့ ဒီလိုဖြစ်ကျန်ခဲ့တာကို စစ် သိသည် ။ ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်ဝင်စားတာ
က ရှေ့မှာ မို့ နောက်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ လျှောက်လာခဲ့ရင်း..
...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ချာတိတ်...”

ခြူး နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ ဒီလူကို မြင်လိုက်တာနှင့်
ချက်ချင်းမှတ်မိသွား၏။

“ဟင်.. အင်္ကျီပေးပြီး ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ...”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်...”

ပြောပြီး ပြန်လှည့်သွားပုံက စေတနာကို အလုံးလိုက် ပုတ်ထုတ်ပစ်
လိုက်တာ ဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့

သူကိုက စပ်စပ်စုစု လုပ်ချင်နေတာ...

“မဟုတ်ပါဘူး... ငါက ... ဟေ့လူ နေဦး...”

စစ်က ခြူးကို ထပ်မေးမလို့ လှည့်ပြီးမှ ဈေးသည် က ထွက်ခွာရေးကို
အသည်းအသန် လုံးပမ်းနေသဖြင့် ရေသန့်ဘူးတွေ ထည့်ထားသည့်
ခြင်းကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည် ။

“ခင်ဗျား နေဦး...”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ဗျာ.....နေဦးဆို နေဦးပေါ့...”

သူထဲထဲဝင်ဝင် ပါဝင်လာသဖြင့် ခြူးက ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားက ဘာလဲ... ၊ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မြင်တယ်မ ဟုတ်လား..”

ဒီက စေတနာနဲ့ ပြေးလာတဲ့ လူကို သူ့ကို အပိုတွေ လှောင်ရယ် ပြေး လွှားရောက်လာသလိုလို...၊

စိတ်တော့ တိုသွားမိသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဈေးသည် ပုံစံကို ပိုပြီးမသင်္ကာ သဖြင့် ပြန်လှည့်မသွားနိုင်...။

“မြင်လို့ လာမေးတာပေါ့ကွ... အင်္ကျီချွတ်ပေးပြီး ဘာလုပ်တာလဲ...”

“ငါ့ပစ္စည်းတွေ သူ့ကြောင့် ပျက်စီးသွားလို့ လျော်ပေးတာကွာ... မင်း က ဘာထပ်သိချင်သေးလို့ လဲ..”

ဈေးသည် က သူ့ခြင်းကို စစ်လက်ထဲက ပြန်ဆွဲရုန်းပြီး မာဆတ်ဆတ် ပြန်ပြော၏။

“ဘာပစ္စည်းတွေမို့လို့ လဲ... အင်္ကျီ ချွတ်ပေးရလောက်အောင်...”

စစ်က ခြေလှမ်းရွှေ့ပြီး မြေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်သည် ။ ဈေးသည် က ရှင်းပြနေတာ သူ့အသံချည်းပဲ

လှိုင်းနေခဲ့လျက်...

“ကွဲသွားတဲ့ မုန့်ထုပ်တွေက ဒါပဲဆိုပေမယ့် မကွဲသေးဘဲ ပျက်စီးတာ တွေရော... ငါ့ရေသန့်ဘူးတွေ ညစ်ပတ်ပေပွကုန်တာရော... အပျက်အစီး တွေ အားလုံးအတွက်ပဲ..”

ခုန ရှင်းပြတုန်းကတော့ ဒီတန်ဖိုးတွေ မပါပါလား...၊

ခြုံက ဈေးသည် ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်သည် ...၊ စစ်ကတော့ ပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း....

“ဟုတ်ပြီ.. ဒီကနေ ရေထဲကျသွားတာ အအေးဘူး လေးဘူးနော်...”

“အဲဒါ ငါမြင်လိုက်တာပဲရှိသေးတယ်... ခြင်းထဲကို သေချာပြန်မစစ်ရသေးဘူး..။ ‘က’ချင်မှ တောင် ကမှာ ...”

“ဒါနဲ့ ခုနပြောတော့ အားလုံးထွက်ကျကုန်လို့ ပေပွ ပျက်စီးကုန်တာဆို...”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မယုံသင်္ကာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ... ငါတို့ ချင်း ရှင်း ပြီးပြီ...။

ဈေးရောင်းဖို့ အချိန်မရှိဘူး..”

“မရဘူးလေ.. သူ့မှာ ပိုက်ဆံမပါလို့ တောင် ခင်ဗျားကို အင်္ကျီချွတ်ပေးထားခဲ့တာ ...။

ဒီကိစ္စ တကယ်ညီမျှမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ခင်ဗျားမသွားနဲ့ ဦး..”

တကယ်ဆို အင်္ကျီ ပြန်ယူပြီး သူ့အိတ်ထဲက ထုတ်လျော်ပေးလိုက်ရင် ပြီးသွားမှာ ဖြစ်သည် ။

ဒါပေမဲ့ ဒီချာတိတ်က သူပြီးပါပြီဆိုတိုင်း ပြီးမယ့်ပုံမရှိသလို ဈေးသည် ကြည့်ရတာ သိပ်မဟုတ်..။

“မင်းက ဘာလုပ်မလို့ လဲ...”

စစ်က ဈေးသည် ကို မဖြေဘဲ ခြူးကို မော့ကြည့်ရင်း ဘောင်းဘီအနားစတွေကို ပင့်တင်ကာ ဖိနပ်ချွတ်၏။

“ချာတိတ် ခဏနေဦး... ဒီကိစ္စ အမှန်အတိုင်း သိရဖို့ လိုတယ်..”

ခြူးက စကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောဘဲ သူရေထဲဆင်းတော့မှာ ကို သိလိုက်သဖြင့် ဈေးသည် ကို

လှမ်းကြည့်မိ၏။ ဈေးသည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ယွင်းနေလျက်...

“မင်းက ရေထဲ ဆင်းမလို့ လား...”

“ဟုတ်တယ်...”

“ကန်ထဲ မဆင်းရလို့ စာရေးထားတာနော်...”

“အဲဒါ ခင်ဗျား ရှင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ငါကအဲ့လောက်ထိ ထိုင်စောင့်ပေးရမှာ လား..”

“မစောင့်ချင်ရင် သွားလေ ...အင်္ကျီခိုးမှုနဲ့ ခင်ဗျားနောက်ကို လုံခြုံရေး လိုက်ခိုင်းမယ်..”

သူ ရေစပ်ဆင်းသွားတော့မှ ခြုံက လိုက်သွားကာ....

“ဒီမှာ ခင်ဗျား ဆင်းဖို့ မလိုပါဘူး...”

သူက ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ...”

“ရေ ဘယ်လောက်နက်မှန်း မသိဘဲနဲ့ ...”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသေခံပြီး ငါကမင်းကို မျက်နှာလို မျက်နှာရ လုပ်စရာလား.. အေးဆေးနေ..”

ဖြူဝင်းနေသည့် ခြေသလုံးပေါ်မှာ ကြမ်းရှသည် မွေးညင်းတို့ စိမ်းမှောင်နေကာ ထိုခြေထောက်တစ်ဖက် ရေထဲချလိုက်သည် နှင့် ခြုံထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။

နောက်ထပ် ခြေတစ်ဖက် ရေထဲရောက်သွားပြီးမှ စိတ်သက်သာရာရကာ.... ဒီနားမှာ ရေတိမ်နေတာ သူသိနေသဖြင့် ဈေးသည် ကံဆိုးပြီကို

သိလိုက်၏။ ရေထဲကျသွားသည့် အအေးဘူးတွေ ကိစ္စက ဘယ်လိုမှ မရိုးသားနိုင်မှန်း သူမလည်း သိခဲ့တာပဲ...။

ဒါပေမဲ့ ဇွတ်ကြီး ဖိနင်းပြောနေသဖြင့် ရှက်ရှက်နဲ့ ပြီးစလွယ် ရှင်းပေးခဲ့တာဖြစ်သည် ။

“ဒါလား ကုတ်လေးဘူးဆိုတာ...”

လိပ်တင်ထားသည့် ဘောင်းဘီအောက်စတွေထိ ရေတွေ စိုကုန်ကာ သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းရင်းထိပါ ရေထဲမှာ နစ်ဝင်ကုန်လျက်...

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဘာဆင်းလုပ်တာလဲ စစ်..”

ပြေးလွှားရောက်လာကြတာက နေစိုးတို့ ဖြစ်ကြကာ ဒီနေရာမှာ လူငယ်တွေ စုပြုံလာသည် နှင့်

ဈေးသည် မျက်နှာ ဆီးရွက်လောက် ငယ်ကျသွား၏။

တံတွေးမျိုချရင်း စီပလပ်ဘူးအပြင် နောက်ထပ် ဘာမှ ထပ်ထွက်မလာသည့် ရေပြင်နှင့် လိုက်စမ်းနေသည့် လက်ကိုပဲ ကြက်သေ သေသလို ငေးနေခဲ့ကာ...

“ကဲ... ဘယ်မှာ လဲ...”

“ဘာပြောဦးမလဲ..ခင်ဗျား..”

ပြဿနာကို သိသွားကြတော့ နေစိုးတို့ ဒေါတွေကန်တာ...

“ခင်ဗျားက ဘာလဲ..ဒါမျိုး လုပ်စားနေကျလား....”

“ပြန်ပေးလိုက်... သူများ အင်္ကျီ...”

“ကျသွားတာတော့ အမှန်ပဲကွ...”

“အံ့မာ ပြောနေတုန်း...”

“သူ့ကို ရေထဲ တွန်းချပစ်လိုက်ကွာ...”

“ဟုတ်တယ်... ကိုယ့်ဘာသာ ဆင်းရှာမလား..”

စစ် ကမ်းပေါ်ပြန်တက်လာတော့ လက်ကနေ တောက်လျှောက် ရင် ဘတ်ထိ ရေတွေစိုနေကာ...

“သူ့ကို လုံခြုံရေးလက်ထဲ အပ်လိုက်တော့...”

“ဟ... မ... မလုပ်နဲ့ လေ...၊ ငါလည်း ထင်လို့ ပြောတာပဲကွ... ရော့...
. မင်းတို့ အင်္ကျီ ပြန်ပေးရင် ပြီးရောမို့လား...”

အင်္ကျီကို သူတို့ လူစုထဲ လုံးထွေးပစ်ထည့်ကာ ထွက်ပြေးဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ရင်း...

“ဒါပေမဲ့ ငါ့မုန့်ထုပ် ပျက်စီးတာတွေ...”

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားဘာလဲ...၊ ရေကန်ထဲ ချပစ်ရရင် ခေါင်းစိုက်သွားဦးမယ်..”

စစ်တို့ လူစုကိုကြည့်ကာ ဈေးသည် ဘာမှ မပြောရဲတော့ဘဲ တစ်ချိုး တည်းလစ်လေသည်။

“ဟေ့ကောင်...ရော့...”

“ယောက်ျားဆိုတာ မဟုတ်မခံစိတ်တွေနဲ့ ဒီလောက်တောင် အတိုက် အခံ ငြင်းမနေပါနဲ့ ... ဒေါသကို လျှော့...”

ခြူ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ နေတာကို ဒီလှိုင်းက ငေါ့သည် ...၊
ခြူက ခပ်တည်တည်မို့....

“ဘာလဲမင်းက ငါတို့ ကို တင်းနေတာလား...”

“ဟုတ်တယ်ကွ... မျက်လုံးကိုကြည့်လိုက်... ၊ အဆင်ပြေရင် တောင်းပန်ဖို့ လိုမလားပဲ...”

“ဟား....ဟား...ဟား..”

“ဘာဆိုလဲ...၊ သူ့ဟာသူ ခုန်ပျံပြီး ဈေးသည် နဲ့ ပြေးချိတ်တာ.....”

ရယ်တဲ့ သူက ရယ်... ဖော်တဲ့ သူက ဖော်မှ သူမကို ဒုက္ခပေးသွားသည့် ကားကလူတွေမှန်း ခြုံသိ၏။

ကျန်ခဲ့ရတုန်းက ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ ကိုယ် ကားကိုလည်း မကြည့်အား...၊ လူတွေကိုလည်း စိတ်မတိုအားခဲ့ပေ...၊

လက်စသတ်တော့ သူတို့ အုပ်စုပဲ...၊ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြန်ကြည့်ပြီး အားရကျေနပ်နေကြတာကိုး...၊ ရှက်သည့် စိတ်က တစ်ကနေ ပြန်စလာခဲ့သည် ။

သူတို့ တွေက ကောင်လေးလို့ ထင်ပေမယ့် ကိုယ်က မိန်းကလေးမို့ ရှက်သည့် စိတ်က ချက်ချင်းပဲပူထူလာစေလျက်...

“ဟာ....သွားပြီ ကြည့်စမ်း...၊ ဆက်ဆံရေးကျပုံ...”

“ဘာလေးလဲဟ”

“ငါပြောသားပဲ... ငါတို့ ကို တင်းနေတာပါလို့ ...”

“ချာတိတ်...”

အပေါ်အင်္ကျီကို ဆွဲလှန်ချွတ်ပစ်နေရင်း အင်္ကျီကိုကိုင်လျက် စစ်ကပြေးလိုက်၏။

“မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ... ကျေးဇူးတင်စကားလေး ဘာလေးတောင် မပြောတော့ဘူးလား..”

“ဘာလို့ ပြောရမှာ လဲ...”

ဒေါသရှိတဲ့ အတိုင်း ပက်ခနဲ ပြောမိကာ...

“ခင်ဗျားတို့ လူနားကျမှ ဟွန်းကပ်တီးပြီး တမင် လုပ်သွားတာ...”

“အေးလေကွာ.. အဲဒီလိုပုံစံဖြစ်သွားတာကိုသိလို့ မင်းမှန်း သိလိုက်တာနဲ့ ငါပြေးလာတာပေါ့.. ကားမောင်းတာ ငါ မဟုတ်ဘူး ကွ..”

ဘာပြောပြော ခြုံက မရပ်ဘဲ ဆက်သွားနေ၏။ သူ မမောင်းဘူးဆိုလည်း ဝိုင်းဟားကြတဲ့ ထဲမှာ မပါဘူးတဲ့ လား...၊

“မင်းက လူကြီးမင်းပါလား ချာတိတ်ရ... မျက်နှာမြင်လိုက်ရရင် ဒီလောက်တင်းနေတာ

မမှတ်မိစရာကို မရှိဘူး...”

“လူကြီးမင်းမှန်း သိရင်လည်း ခင်ဗျားလစ်တော့...”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ... ၊ ငါ မင်းကြောင့် ဒီမှာ အင်္ကျီတောင် မကပ်နိုင်တော့ဘူး..”

“နေရာတကာ ဝင်ပါချင်ဦးဆိုပြီး တစ်ချောင်ချောင်မှာ ရင်ဘတ်ထုပြီး ငို လိုက်လေ...

ကျွန်တော်က ကျေးဇူးမတင်တတ်ဘူး...”

“အဟွန်း...”

သူက ရယ်လိုက်ပြီး လိပ်တင်ထားသည့် ဘောင်းဘီစတစ်ဖက်က ပြေကျလျက်နှင့် ဖရိုဖရဲပုံစံအတိုင်းပဲ အတူပါလာသည် ။

“တော်တော် ဂျစ်တိဂျစ်ကန်နိုင်တဲ့ ကောင်... မင်းကို ငါနဲ့

ပတ်သက်ပြီး ဒုက္ခများများ သွားတာ

ကြုံနေရလို့ မဟားတရား လိုက်ကူညီနေတာ မာန်တက်မနေနဲ့ ...”

“ဒီမှာ ...”

ခြူ က ခြေလှမ်းရပ်ပစ်လိုက်ကာ မြင့်မားနေသည့် သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်၏။ ယောက်ျားတန်မဲ့ တိုစိပ်စိပ် ထူပိတ်နေသည့် မျက်တောင်တွေက ကော့နေသေးသည် ။

ပြီးတော့ မထူမပါး နှုတ်ခမ်းတစ်စုံက ပန်းရောင်ထက် ရင့်သည် ။ ရယ်လိုက်တိုင်း သွားတန်းတွေပေါ်တာက ကြည့်ကောင်း၏။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းမျက်နှာလွှဲပစ်ကာ....

“မာန်တက်နေမှန်း သိရက်နဲ့ ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ...၊ ကျွန်တော်က”

“မင်းကို ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်.. ဘော်ဒါတွေပေါ့... . ဘယ်လိုလဲ...”

“မလိုပါဘူး...”

“လိုပါတယ်ကွာ... မင်းကို မြင်လိုက်ရရင် အမြဲတမ်း အွန်းလီးဝမ်းပဲ.. .”

“ကိုယ်နေတတ်သလို နေတာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ...”

“နေတတ်သလိုနေလို့ ရပေမယ့် မကောင်းဘူးလေ... ခုလိုဖြစ်တော့ . ..”

“အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ရမ်းကားတတ်တဲ့ လူတွေကြောင့် မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် ခုလိုမဖြစ်ဘူး...”

“အဲဒါကို ဆော်ရီးကွာ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တင်းနေရင် လျှော့လိုက်ပါ...
၊ မင်းကို ငေါင်နေတာ

မမြင်ချင်လို့ ...”

“ဟာ... ဘာလုပ်တာလဲ...”

သူက ပခုံးပေါ် လက်တင်လိုက်သဖြင့် ခြူးက ပခုံးကို
နှိမ့်ချပစ်လိုက်ပြီး ရန်လိုစွာ ကြည့်၏။

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက အဖော်လိုချင်ပါတယ် ပြောနေလို့ လဲ...”

“ဟွန်း...”

သူ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားတော့ ခြူး မျက်နှာလေး ရဲတက်သွားသည် ။

နောက်ထပ် ဒေါကန်သွားမှာ စိုးကာ စစ်က လက်ကာလိုက်ပြီး ဘာမှ
မဟုတ်သလို ရယ်ရင်း...

“ငါသိပါတယ်... မင်းက တော်တော်ငွေကျတဲ့ ကောင်ပဲကွာ...၊ ဒါဆို မ
င်းနဲ့ ငါပဲ ဆိုရင်ရော..”

“ဘယ်သူမှ မလိုဘူး...”

“ဟေ့ကောင် မင်းက ယောက်ျားမဟုတ်သလိုပဲကွာ... ငါထင်တဲ့
အတိုင်းပြောရရင်

မင်းရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုလွှတ်နေပြီ...”

သူဆက်လျှောက်သွားတော့ ဘေးကပါလာရင်း သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆ
က်၏။

“ငါ့နာမည်က စစ်သည် ကောင်း... မင်းရော...”

“ခြုံ...”

“ခြုံ...”

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး အမိဖမ်းလိုက်တော့ ထင်တဲ့ အတိုင်း
စပ်ဖြဖြ မျက်နှာဖြစ်သွားသည့်

မျက်နှာကို လက်ပူးလက်ကျပ် မိလေသည်။

“တစ်မျိုးပါလား...ဒါပဲလား...၊ ဘာခြုံလဲ... ဒါမှ မဟုတ် ခြုံဘာညာ...
ရှေ့က နောက်က ဘာမှ မပါဘူးလား..”

“ခြုံ ဆို ခြုံ ပေါ့ဗျာ... ပါတာ မပါတာ ခင်ဗျားကို ပြောချင်မှ ပြောမှာ
ပေါ့..”

“အိုခေ... အိုခေ... ရပြီ...၊ ရော့ ...ဒါ ငါ့ဖုန်းနံပါတ်...”

“ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူး...”

“ရတယ်... မင်းဆီက မတောင်းဘူး.. ယူထားရုံပဲ..”

မရမက ခင်ချင်နေသည့် သူ့အဖြစ်က ဘာနဲ့တူနေပြီလဲတောင်မသိ...၊
ခြုံ ဆိုတဲ့ ချာတိတ်လေး... မင်းကို ငါက မြင်မြင်ချင်း သနားစိတ်ဝင်မိလို့
များ ပြောလိုက်ရင် ဒီချာတိတ် မာနတွေ ဒေါသတွေ

ဘယ်လောက်တောင် အပြုလိုက် ထွက်လာမည်မသိ...၊

တော်တော်လည်း ကျတဲ့ ကောင်...၊